

Біла сторінка

Микола Руденко

Біла сторінка — віконце в душу,
Через яке заглядає небо.
Що я сьогодні повідати мушу,
Щоб не втрачати право на тебе?

Де відшукаю, де роздобуду
Слово, що ходить пружно і дзвінко?
Грішні і праведні кличуть до суду
Совість мою — непочату сторінку.

Серце й кістки перемісить робота,
Котра здається комусь легкою.
Хтось там незримий — таємна істота
Хоче водити моєю рукою.

Десь він цитати ретельно тасує
Зранку й до ночі в химернім застінку.
Ти не силкуйся, добродію, всує —
Ти не одержиш мою сторінку.

Хочу небесного, прагну земного,
Тим, хто рушає в морози тріскучі,
Видам її — загортайте ноги
І намотайте зверху онучі.

Радощам вашим і вашим скорботам
Треба не тільки хліба й заліза.
Хай та сторінка пропахне потом,—
То є для мене найвища віза.

І поверніть її, добрі люди.
Клятви високої я не порушу:
Завтра вона вже не білою буде —
З неї поезія прийде в душу.